

боко презрение къмъ всичко гръцко. Пулсътъ на неговото патриотическо сърдце се чувствува въ всѣка статия, въ всѣки фейлетонъ, въ всѣка бележка.

„Гайда“ поддържа специаленъ отдѣлъ „политическа сгледа“, въ който прави прегледъ на политическото положение. Помѣства много дописки отъ разни кѣтове на България, по всички злободневни въпроси — църковна борба, гръцки прѣстѣпления, училищно дѣло, книжнина и др. Прави впечатление и литературно-книжовниятъ отдѣлъ. Славейковъ е напечатилъ тукъ единствената си комедия — „Малакова“, а Хр. Ботйовъ — първото си стихотворение — „Майцѣ си“. Тукъ сѣ още обнародвани хумористичниятъ разказъ „Дявола на сгледа“, „Сцени изъ домашния животъ на нашитѣ чорбаджии“ и др.

Тѣй като този вестникъ е черпѣлъ сюжети изъ непосредствената действителность, разработвани умѣло, написвани на простъ, приятенъ и игривъ езикъ, въ лекъ стилъ, той се е нравѣлъ на широкитѣ маси, които го посрещали съ задоволство и четѣли съ увлѣчение. Имало срѣди, които го ненавиждали — униятитѣ и хората около „Свѣтникъ“, които полемизирали често съ него. „Гайда“ не одобрява въздържаността и тромавитѣ мисли на „Свѣтникъ“ по църковната борба. Исква отъ него, като органъ на народнитѣ представители, да има решителенъ тонъ, да защитава открито и недвусмислено българскитѣ искания. Не одобрява поведението на „България“ и униятитѣ, което допринасяло за нарушаване единството, хармонията всрѣдъ българския народъ. Все пакъ „Гайда“, съ своя остъръ езикъ, крайна непримиримостъ и безпощадность къмъ органитѣ на Фереръ допринася за изостряне борбата противъ тѣхъ. Презъ втората половина на втората годишнина, както и презъ третата — „Гайда“ има изключително поучително съдържание. Политическиятъ елементъ изчезва съвършено.

„Гайда“ нѣма постоянни сътрудници. Все пакъ отъ време на време сѣ се явявали Д. Г. Бракаловъ, В. Павловичъ и др.

Засилването на националното и политическото съзнание у българския народъ и разгорещаването на църковнитѣ борби подтиквало нашитѣ народни дейци къмъ издаване на повече вестници и списания. Почти едновременно съ „Свѣтникъ“ и „Гайда“ излизатъ въ Цариградъ „Турция“ и „Врѣмя“.

Въ 1864 година владицитѣ Иларионъ и Авксентий били освободени отъ заточение и се върнали въ Цариградъ. Обратътъ, който настѣпилъ въ руската политика въ полза на българската кауза още въ 1860 г., започналъ да се чувствува по-осезателно къмъ 1865 година, следъ поемане ръководството на руското посолство въ Цариградъ отъ Графъ Игнатиевъ. Той се помѣчилъ да сближи българитѣ съ патриар-